

Hnutí Pro život ČR

4 / 2010

Informační oběžník občanského sdružení Hnutí Pro život ČR

prosinec 2010

Lidská křehkost

Můj pětiletý adoptivní syn v posledních měsících rád hledá „vzpomínky“. To znamená, že se vyptává na dobu, kterou si nepamatuje, a část z ní, kdy byl ještě u své biologické maminky v bříšku nebo po porodu v kojeneckém ústavu, si nepamatuje ani my, jeho „noví“ rodiče. Pozdější vzpomínky již máme společné.

Můj syn má jednu pozoruhodnou vlastnost: rád vytváří nová slova, resp. některým slovům dává unikátní obsah. A tak si pro malé miminko vymyslel adjektivum, které není od věci, ale myslím, že většina z nás by ho nepoužila: křehké. A do svých vzpomínek dává rád zdůraznění, že „to se stalo, když byl ještě křehký“ a myslí tím zcela malý, čerstvě naro-

zený. Spojilo se mi to s nadcházejícími dny Vánoc, kdy také oslavíme Někoho velmi křehkého; kdy si budeme připomínat, jak křehce, ale zároveň s jakou obrovskou silou a unikátním plánem se Bůh sklonil k člověku, když se stal křehkou osobou lidskou.

Naši člověčí křehkost známe všichni moc dobře. Jak snadno padneme nebo se zlomíme. A přesto máme vždy šanci, díky Bohu, znovu začít. Kolik k tomu dostáváme povzbuzení, dobrých rad a kolik modliteb! Nejsme první ani poslední křehcí: Mojžíš koktal. Davidovi nepadlo brnění. Marek byl zamítnut Pavlem. Timotej měl žaludeční vředy. Rachab byla prostitutka. Jediným vzděláním Amose byla škola v proe-

zavání fíkovníku. Jákob byl lhář. Abrahám byl příliš starý. David byl příliš mladý. Petr měl obavy ze smrti. Lazar byl mrtvý. Jan byl na sebe příliš přísný. Noemi byla vdova. Pavel byl vrah stejně jako Mojžíš. Jonáš utíkal před Bohem. Miriam, sestra Mojžíšova, byla drbna. Gedeon a Tomáš pochybovali.

Nechte se povzbudit slovy papeže Benedikta XVI., která pronesl v homilii při slavnostní vigilii za počatý lidský život o nešporách první adventní neděle: „*Věřit v Ježíše Krista znamená také vidět člověka nově, pohledem důvěry a naděje. Ostatně, sama zkušenost a zdravý rozum dosvědčují, že lidská bytost je sebevědomým a svobodným, neopakovatelným a nenahraditelným podmětem schopným rozumět a chtít; je vrcholem všech pozemských skutečností, vyžaduje, aby byla uznávána jako hodnota sama o sobě a vždycky si zasluhuje, aby byla přijímána s úctou a láskou.*“

A Svatý otec dodává i odpověď pro další zvědavé otázky mého syna: „*Člověk není shluk biologického materiálu, nýbrž nová, dynamická a podivuhodně vybavená živá bytost, nový jedinec lidského druhu. Tak tomu bylo u Ježíše v Mariině lůně; tak tomu bylo u každého z nás v mateřském lůně. Spolu se starověkým křesťanským autorem Tertuliánem můžeme tvrdit: I ten, který teprve bude, je člověkem; neexistuje žádný důvod, proč by neměl být považován za osobu již od početí.*“ (Ale náš Matěj musí ještě pár let počkat, až odroste křehkosti svých předškolních myšlenek a bude moci pochopit. S Boží pomocí.)

Foto: Flickr

Zdeňka Rybová

Foto: Flickr

EU: Někteří rodiče dávají dětem raději pohodlný luxus než sourozence

Silně roste obrat značkových oděvů pro děti. Letos by celosvětově měl činit 4,13 miliard dolarů. Odhaduje se, že v roce 2015 to bude až 8,6 miliard. Prodej dětských luxusních oděvů roste asi třikrát rychleji než prodej luxusních oděvů pro dospělé.

Nejde o levné zboží. Šaty pro tříleté děvče od Armani stojí asi 250€, bunda s prachovým peřím 440€, tričko od Laury Biagiotti kolem 100€. Je to 10 až 20 krát více než u běžných dětských oděvů. Tento trend se netýká jen oděvů. Oblíbeny jsou třeba i dudlíky od Christian Dior za 29€. Prodávají se též luxusní kočárky od 800€ výše.

Mnohdy takové věci kupují svým dětem i rodiče, kteří nemají odpovídající příjmy, aby se jiným vyrovnali. Mnozí chtějí dávat najevo, že do svých dětí „investují“. Sedmileté a starší děti si často oblečení na sebe vybírají.

Nepřekvapuje, že lidé s takovým postojem obvykle nechtějí mít více dětí.

welt.de

UNESCO propaguje sexuální výchovu i pro nejmenší děti

Kdysi respektované UNESCO nyní působí v partnerství se *Sexuality Information and Education Council of the US* (SIECUS), což je odnož nechvalně známého *Kinsey Institute*. Učební plán pro děti od narození do pěti let vyzývá rodiče, aby dětem dali anatomicky přesné panenky na hraní, informovali je o různých sexuálních vztazích a podporovali

masturbaci. Jinde se výuková osnova zabývá sexuálním vývojem v dětství a poznamenává, že od narození do dvou let děti mohou „zakoušet genitální potěšení“ a ve třech letech se mohou zapojit do „sexuální hry“.

UNESCO žádá instruktory, aby se vyhnuli moralizování, protože prý neexistují ani jediné správné ani jediné špatné závěry při diskusi o hodnotách. Konstatují také rozpory mezi náboženským přístupem a přístupem na základě práv. Varují též před tím, že rodiče, kteří lpí na tradiční genderové identitě, mohou překážet rozvoji svých dětí.

„Nikdy není příliš brzy, aby se začalo hovořit s dětmi o sexuálních věcech“, stojí v oněch instrukcích. Ty byly citovány jako model věku přiměřené sexuální výchovy v nové zprávě OSN, která byla nedávno odmítnuta.

c-fam.org

Foto: Flickr

Více než 25 tisíc podpisů pro vyjmutí sexuální výchovy ze školských osnov

Výbor na obranu rodičovských práv (VORP) bojuje od svého vzniku proti povinnému vyučování předmětů a témat, v nichž není všeobecná společenská shoda názorů. Sexuální chování člověka k takovým tématům rozhodně patří.

VORP bojuje za svobodu názorů a volitelnost proti netolerantnímu donucování, proti kterému neexistují obranné prostředky. V současné době jsou dokonce ti rodiče, kteří by se vši rodičovskou zodpovědností nechtěli, aby se jejich děti účastnily výuky sexuální výchovy ve škole, vystaveni riziku konfliktu se zákonem, který může skončit až obviněním ze zanedbávání péče o dítě.

VORP doporučuje rodičům k výběru takové projekty rodinné výchovy, které respektují věk, stud a důstojnost dětí, a kde je sexualita zasažena do morálního rámce. S velkým znepokojením proto aktivisté za práva rodičů zaznamenali informaci o spolku homosexuálů *Charlie*, který pomocí výhrůžek a ve spolupráci s ministerstvem školství zasáhl do osnov nově akreditované a dobrovolně volitelné etické výchovy, která je prý „zatížena konzervativním a náboženským nazíráním“.

VORP zdůraznil, že náboženské nebo „konzervativní“ názory nejsou přece v demokratické společnosti zakázány. Naopak, *Listina základních práv a svobod* v čl. 15 odst. 1 konstatuje, že „Svoboda myšlení, svědomí a náboženského vyznání je zaručena.“, v čl. 17, odst. 1: „Svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny“ a konečně v čl. 32, odst. 4 „Péče o děti a jejich výchova je právem rodičů“.

K počátku prosince petici za vyjmutí prvků sexuální výchovy z osnov a za to, aby se taková výchova stala pouze dobrovolně volitelnou předmětovou složkou v českých školách, podepsalo již více než 25 tisíc lidí.

Res Claritatis

Skandální Nobelova cena za umělé oplodnění

Udělení Nobelovy ceny za lékařství profesoru Robertu Edwardsovi za spolupráci na výzkumu metody umělého oplodnění (IVF) není správné, říká britská pro-life skupina SPUC.

Foto: Flickr

Anthony Ozimic, mluvčí skupiny, poznamenal: „Umělé oplodnění je možné pouze proto, že lidský život začíná oplodněním. Ale metoda IVF je zneužitím tohoto faktu. IVF metoda podrobuje lidská embrya testování a diskriminaci, zmrazování a uskladňování, poškozování a smrti.“

Při experimentech metody IVF bylo zahubeno velké množství embryí. Jen v Británii šlo v letech 1991-2005 o více než 2 000 000 embryí, která byla zničena, zmrazena, potracena nebo zneužita k destruktivním experimentům.

Nesouhlasíme s postupem používaným při IVF, trváme na tom, aby u dětí počatých touto metodou byla zachována všechna práva a důstojnost, které si lidská bytost zaslouhuje.

Metoda IVF přinesla kromě možnosti umělého oplodnění i další novinky: umožnila vyhledávat a zabíjet postižené děti v embryonálním stádiu. Naše společnost by neměla schvalovat právní ani vědecké postupy zaměřené na zabíjení postižených.

IVF ve skutečnosti neřeší problémy s neplodností, pouze je obchází. Je to rozsáhlý experiment, který poškozují a ničí lidské životy. Nedávné studie ukázaly, že děti narozené pomocí IVF metody se častěji rodí s vrozeným vývojovým postižením.

Udělení Nobelovy ceny profesoru Edwardsovi za podporu zneužívá-

ní lidských zárodků metodou IVF je urážkou lidstva, zejména lidí s nějakým postižením“, řekl Ozimic.

SPUC

HPŽ ČR: Nelegalizujte potratovou pilulku

Hnutí Pro život ČR zaslalo dopis ministru zdravotnictví, v němž píše:

„Ve sdělovacích prostředcích se objevila informace, že by někteří gynekologové chtěli prosadit zavedení RU-486 v ČR. V roce 2005 jsme předali vašemu předchůdci petici, prostřednictvím které protestovalo přes 50 tisíc občanů proti tomuto preparátu.“

Dnes už není tajemstvím, že RU-486 nepřináší ani „bezpečnější“ usmrcení dítěte, není šetrnější k tělu ženy, ani nevede ke snížení nákladů pro zdravotnictví. Přípravek však umožňuje vlastní krok usmrcení přenést z lékaře na matku a proto je pro některé tak žádoucí. Zavedení RU-486 by kromě zdravotních dopadů svádělo navíc na jedné straně k bagatelizaci umělého potratu a na druhé straně vedlo u žen k nárůstu popotratových psychických problémů. Patříme mezi několik málo subjektů v naší zemi, kde ženy mohou získat odbornou pomoc po potratu a opravdu netoužíme po zkomplikování psychické situace těchto žen.“

HPŽ ČR

Pro-life vítězství v Evropském parlamentu

Jako v minulých letech, tak i letos se křesťanské sdružení *CARE for Europe* (*Christian Action, Research and Education*) snažilo prosadit změny v ročním rozpočtu, o kterém v posledním říjnovém týdnu jednala Evropská komise. Cílem vytrvalého vyjednávání *CARE for Europe* je zabránit financování tzv. programů pro plánování rodiny, ve kterých se objevují direktivní nebo přímo donucovací nařízení, zasahující do osobní svobody jednotlivců nebo rodin a často jsou namířena proti principům ochrany lidského života.

Křesťanská iniciativa *CARE for Europe* oznámila, že hlasování o návrhu rozpočtu Evropské komise v Evropském parlamentu mělo velmi příznivý výsledek. Pro přijetí opatření vedoucí k posílení kultury života hlasovalo významnou většinou 372 poslanců Evropského parlamentu (279 bylo proti a 21 se hlasování zdrželo). Podobný úspěch se povedl v roce 2007, dva roky na to ale byla výzva k zamezení finanční podpory protirodinným programům Evropským parlamentem zamítnuta.

Evropské fondy tak obdržely novou výzvu: ve snaze o dohled nad dodržováním lidských práv v ostatních zemích mohou uspořené finanční prostředky lépe využít – např. pro boj s nucenými potraty v Číně, násilnými sterilizacemi a zabíjením novorozenců, které je ve zmíněné zemi vykonáváno právě státními úřady pro plánování rodiny.

Tato dobrá zpráva z Evropského parlamentu navazuje na skvělé vítězství na začátku října, kdy v jiné evropské instituci – v Radě Evropy – byla přijata rezoluce o právu na výhradu svědomí.

Tato pro-life vítězství v evropských institucích dokazují, že inteligentní, organizované a zásadové postoje tlumočené politickým zástupcům členských států mají smysl. Pomocí takové angažovanosti je možné dosáhnout účinnější ochrany života lidí, zejména v těch nejohroženějších fázích života

SPUC

Co zaznělo na světovém modlitebním kongresu pro život?

Pátý světový modlitební kongres pro život se v letošním roce konal v Římě. Renomovaní řečníci z celého světa přednesli své příspěvky na téma ochrany lidského života. Byli mezi nimi např. kardinál Ennio Antonelli (Papežská rada pro rodinu), rakouský biskup Andreas Laun, Mons. Philip Reilly, dr. Wanda Póltawska (Polsko – psychiatrička), Victoria Thorn (projekt Ráchel) a další. Část programu věnovaná uzdravení po potratu proběhla společně se sympoziem katolických lékařů z celého světa (FIAMC).

Hojná účast asi tří set posluchačů byla podpořena osobní přítomností několika kardinálů, velkým zástupcem kněží a biskupů. Přítomni byli zástupci hnutí pro život z celé Evropy - též z České republiky, ze Slovenska, Polska nebo Běloruska.

Přinášíme vám výběr myšlenek z projevů, které na konferenci zazněly a považujeme je za klíčové.

Ignacio Barreiro – ovládnutí prostřednictvím kontroly jazyka

„Hrubá síla má limity v ovládnutí lidí, proto je ve světě přítomna masivní snaha o kontrolu myšlení. Ta se děje pomocí kontroly jazyka,“ řekl Ignacio Barreiro, (prezident *Human Life International*). Změnou jazyka se podle Barreira dosáhne i změny myšlení a tím i chování společnosti. Uvedl tyto příklady: „Diskriminace – je

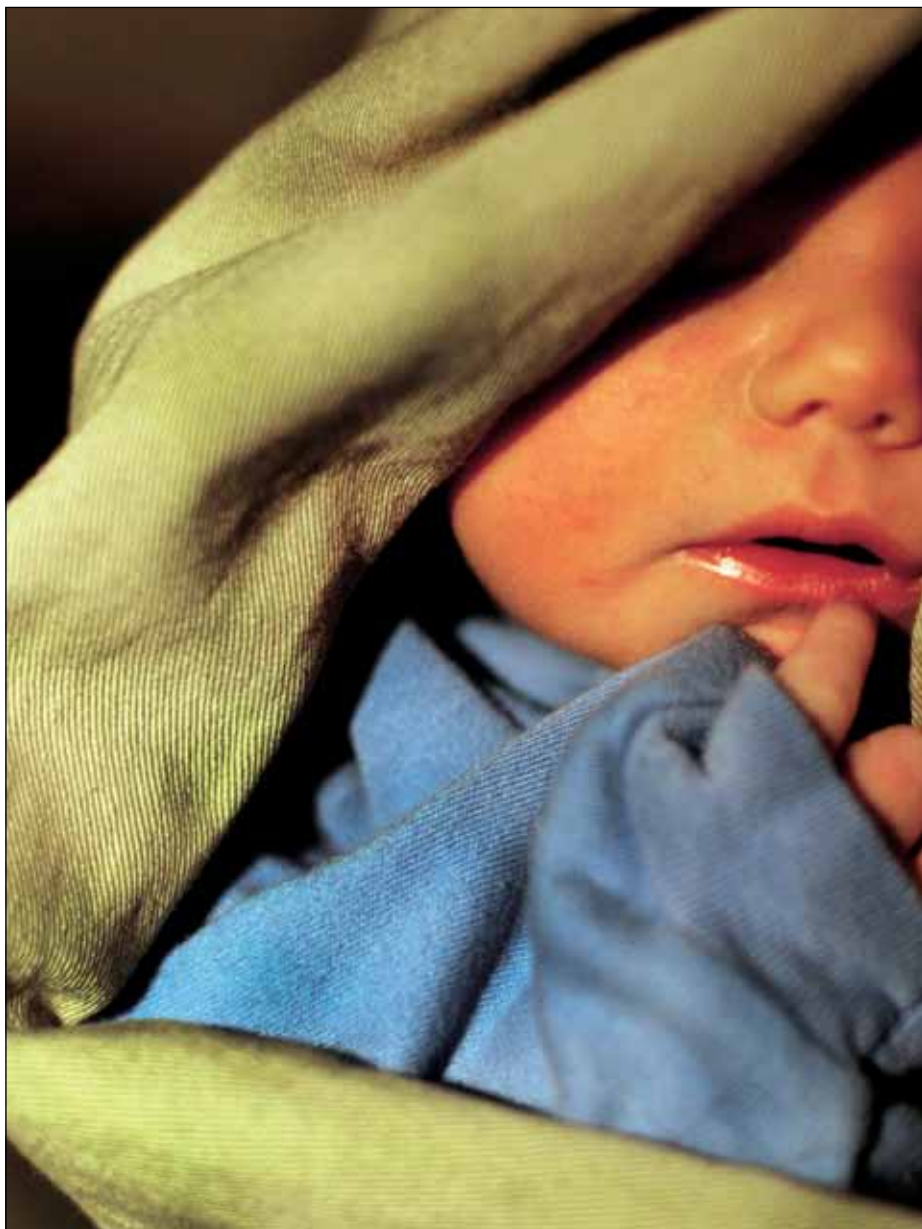

Foto: Flickr

správně diskriminovat zlé jednání – třeba rozvádějící se osoby“. Nebo slovo „kvalita“ – ne každý je kvalitně disponován pro založení rodiny, jediné manželské páry apod.

John-Henry Westen – kultura smrti je starší než kultura života

John-Henry Westen hovořil o tom, jak v současné době prezen-

tovat problém homosexuality. Uvedl, že „kultura smrti je starší než kultura života – už antický Řím měl málo dětí a potraty byly velmi rozšířeným zlem.“ Lidem je třeba podle Westena stále jako dětem opakovat stále znovu fundamentální pravdy a zásady, protože je zapominají. Problém přijetí homosexuality označil jako zvláště naléhavý v celém západním světě.

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti. Jen s vaší pomocí se podaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.

Homosexuální „manželství“ je legální v 10 zemích, registrované partnerství homosexuálů je legální v dalších 20 zemích a věc je politicky na spadnutí v dalších 43 zemích.

Raymond de Souza – musíme rozlišovat dobro a zlo, krásu a ošklivost, ctnost a hřích

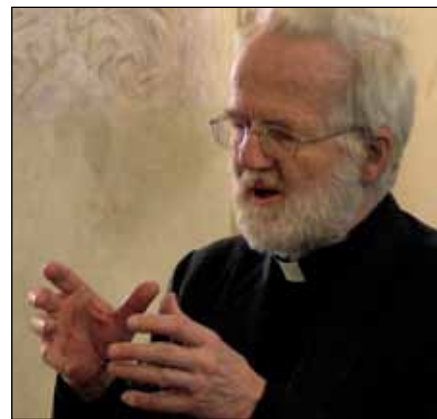
Dalším řečníkem byl Raymond de Souza z Austrálie. Svou přednášku uvedl sdělením, že katolický apoštolát ve světě měl vždy několik zásad, díky kterým se dařilo uvést Boží řád do civilizovaných kultur: Politici byli bohabojní – dnes v Boha nevěří nebo povětšinou svou víru žijí pouze skrytě a v soukromí. „Volíme si diktátory a řadoví politici jsou otroci vlastních partají. I v ekonomice se počítalo s Bohem – dnes je bez Boha. Vše děláme v Číně, a to otrockou prací, protože je to levnější.“ De Souza si dále posteskl, že až na výjimky „biskupové mlčí, a přitom by encykliky měly stále znít v katedrálách“. I právní řád je podle de Souzy postaven mimo Boží řád. Porušuje se přirozený zákon a soudy jsou nástrojem na prosazování hříchu.

Australský řečník označil dále „tři

tradiční pilíře kultury smrti: antikoncepce (zánik světa), potraty (pokrytectví západu: už děláme horší věci než Hitler), eutanazie a dnes se k tomu přidává homosexualita“. Poslední jmenovanou zařadil k problému antikoncepce s odůvodněním, že jde o hledání (neplodné) rozkoše pro rozkoš. Podle de Souzy musí společnost především začít bojovat aktivně proti relativismu, obnovit smysl pro rozlišování dobra a zla, krásy a ošklivosti, ctnosti a hříchu (!). To znamená jít zcela opačnou cestou, než kterou vede nyní nastoupená cesta politické korektnosti. Jmenoval také „tři pilíře obnovy kultury života: modlitba (adorace Krista v Eucharistii, prosba o pomoc archanděla Michaela a modlitba svatého růžence), studium (je třeba znát učení církve, přirozený zákon, a proměnit se tak ze svatých „údržbářů“ na misionáře) a aktivní projekty.

Andreas Laun – největším hříchem biskupů je mlčení

Salzburský světící biskup Andreas Laun řekl, že „ztratili lidé smysl pro Boha, ztratí i smysl pro člověka i pro rozum a pravdu“. Ocitoval Řehoře Velikého, který řekl, že největ-

biskup Andreas Laun

Foto: Adam Prentis

ším hříchem biskupů je mlčení. Mlčení ve chvíli, kdy je třeba promluvit, je často způsobeno obavou, že by za pravdu byli obviňováni nebo zdiskreditováni. „Ale,“ řekl Laun, „když vydáváme svědectví pravdě, musíme být připraveni na mučednictví.“

Kardinál Ennio Antonelli

Výběr citátů uzavíráme slovy kardinála Ennia Antonelliho, který řekl: „První přikázání Boží je: buďte plodní a naplňte zemi!“

Pátý světový modlitební kongres v Římě byl ukončen 10. října 2010. Předchozí ročníky proběhly např. v Krakově, Lurdech nebo Fatimě.

HPŽ ČR

PŘIHLAŠOVACÍ FORMULÁŘ

Kruciáta je systematické modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí ohrožených umělým potratem.

Cíl Kruciáty

1. Probuzení svědomí společnosti ohledně zabíjení nenarozených dětí s cílem obnovit úctu k lidskému životu, důstojnost každého člověka a vědomí odpovědnosti za život každého počatého dítěte.
2. Uznání práva na život každého dítěte od okamžiku početí a na jeho plnou právní ochranu, aby zákony neumožňovaly zabíjení nenarozených dětí.

Účastníci Kruciáty se po dobu jednoho roku každý den modlí předem zvolenou modlitbu na úmysl obnovení kultury života. Jednou za měsíc se ve všední den účastní mše svaté s přijetím svatého přijímání na úmysl obnovení kultury života. Nemocní, kteří se nemohou mše svaté zúčastnit, obětují na tento úmysl den svého utrpení.

Jméno a příjmení

Ulice, obec a PSČ (a e-mail)

Kruciáta

modlitební úsilí za záchranu životů nenarozených dětí

Zabývat se homosexualitou s „láskou v pravdě“

Jaký je nejlepší způsob prezentace křesťanského učení o homosexualitě tváří v tvář stále více nepřátelské sekulární kultuře? Jak mohou křesťané odpovědět na obvinění vznesená proti jejich postojům?

John-Henry Westen, šéfredaktor LifeSiteNews.com, řekl posluchačům z řad světových pro-life a prorodinných lídrů na konferenci v Římě v říjnu letošního roku, že jediný způsob je „*caritas in veritate*“, říkat s láskou celou pravdu.

„Je to akt lásky, když rodiče napravují a ukáží své děti. Nejde o lásku, když jim dovolují, aby se nezřízeně nebo špatně chovaly a nekorigují je. Tak také církve, zejména její pastýři – otcové duší – musí sytit stádo, musí učit pravdu, ač je na první pohled obtížná a politicky nekorektní. To je opravdová láska.“

John-Henry Westen nadnesl, že „drtivá většina“ duchovních a biskupů se vyhnula přímé prezentaci křesťanského učení o všech aspektech sexuality ze strachu ze ztráty „lidské úcty“ – v podstatě, z touhy, aby nepřijemně nevyčnívali a byli přijímáni.

„Ale co vzešlo z těchto pochybení v šíření Božího slova a zákona? Vedlo mlčení církve ke kulturnímu míru v těchto záležitostech? Ne. Křesťané couvli v obraně svých přesvědčení ve všech oblastech, jichž se týkají kulturní války – od potratů, cizoložství, homosexuality a rozvodu po vý-

Je to akt lásky, když rodiče napravují a ukáží své děti.

John-Henry Westen, šéfredaktor LifeSiteNews.com, se svou manželkou

Foto: J. H. Westen

zkum s užitím lidských embryonálních kmenových buněk.

Dochází k tomu přesně v těch obtížných případech, kdy se věřilo, že je obezřetné (nebo pohodlné) či přímo takzvaně ‚pastorační‘ být zticha a upokojit převládající kulturu.“ Westen označil problém přijetí homosexuality jako zvláště naléhavý v celém západním světě. Homosexuální „manželství“ je legální v 10 zemích, registrované partnerství homosexuálů je dle práva možné uzavírat v dalších 20 zemích a věc je politicky zvažována v dalších 43 zemích světa.

Westen položil otázku, jak křesťané mohou nyní začít otevřeně a upřímně prezentovat svá přesvědčení v kultuře, která je tak razantně odmítá. Odpověď se podle Westena nachází v křesťanském principu lásky k bližnímu. Konkrétně v lásce k těm, kteří trpí homosexuálními pokušeními, a k těm mužům a ženám, kteří žijí v sevření destruktivního životního stylu.

„I z pouhého lékařského hlediska je projevem lásky oponentura

vůči homosexuálním skutkům“, řekl Westen. Zdůraznil problém v přístupu většiny hierarchie katolické církve vůči diskusi o „homosexuálním manželství“. Poznamenal, že i přes skutečnost, že Vatikán zakázal mlčení ve věci nemorálnosti homosexuálních skutků a vyzval k opakovanému zveřejňování jasného stanoviska Magisteria katolické církve, drtivá většina představitelů církve selhala.

Dokument Kongregace pro nauku víry z roku 1986 s názvem *Dopis biskupům katolické církve o pastorační péči homosexuálních osob* uvádí: „Chceme, aby bylo zřejmé, že odklon od učení církve, či mlčení o něm, ve snaze poskytnout pastorační péči není projevem péče ani pastore. Jen to, co je pravdivé může být v konečném důsledku pastorační. Opomenutí postoje církve zabraňuje homosexuálním mužům a ženám, aby přijali péči, kterou potřebují a zaslouží si.“

„Bohužel, způsoby, kterými jsme sdělovali pravdu církve o sexualitě, nebo opomenuli ji sdělit, přispěly

k tomu, že se velká část katolíků stala obětí zmatku a uvěřila většinovému názoru, který akceptuje homosexuální chování jako variantu manželství“, řekl Westen.

Neradostné ovoce mlčení

Selhání církve v posledních desetiletích vedlo k vytvoření pole pro odpůrce života a rodiny a tradičních křesťanských hodnot, kterému dnes málokdo vážně podává relevantní argumenty a námitky, jež by je přinutily přemýšlet a názor změnit. Rozmáhající se praxe antikoncepce nevyhnutelně vedla k potratovému holocaustu. Nekontrolovaná neslušnost a naprostý nedostatek dávání si pozor na vjemy, které člověk získává skrze zrak, přinesl téměř univerzální závislost na pornografii a malou citlivost k amorálním fotografiím i stylu oblékání. In vitro fertilizace nám přinesla výzkum s užitím embryonálních kmenových buněk a tudíž zabíjení tisíců počatých dětí. Homosexuální skutky svým přijetím vedly k homosexuálnímu „manželství“, a dokonce k omezení svobody náboženské praxe v různých národech.“

Společenské alibi

Westen řekl, že homosexuální aktivisté, ve snaze vytvořit „manželství gayů“, měli malý zájem na vytváření věrných celoživotních svazků, ale byli spíše zaměřeni na dopracování se k institutu „manželství“ jako společenskému schvalovacímu rázítku pro širokou akceptaci homosexuální chování. Společenské schválení jejich chování se stává prostředkem k potlačení hlasu svědomí – jejich i našeho. „Stejně však pro praktikující homosexuály jako i všechny, kdo provozují úchylné sexuální chování, je hlas svědomí nepřijemný. Společenský souhlas s perverzemi jim pomáhá, aby ho slyšeli méně naléhavě.“

Hilary White

Plné znění přednášky je na <http://lifesitenews.com/ldn/2010/oct/10100707.html>.

Homosexuální propaganda a jak reagovat

Přetiskujeme některé z bodů jak lze reagovat při běžné debatě při sledování televize, hodinách konverzace v jazykových kurzech, v hospodách, ale i proti propagandě, kterou budou muset učitelé provozovat s pomocí Kocábovy příručky „Homofobie v žákovských kolektivech“. Kompletní text a informace k terapii homosexuality jsou na stránkách www.homosexualita.cz

Vy jste homofob!

Na toto obvinění s klidem vlídně odpovězte: Ano, já jsem homofob, při představě, že se mě na intimních místech dotýká jiný muž, nebo že se mnou chce provozovat anální sex se mi dělá husí kůže po celém těle.

Homosexualita byla popsána u zvířat, což znamená, že je normální.

U zvířat byla popsána téměř každá deviate, která se vyskytuje u člověka: krtký pářící se se svými novorozenci, kachnu pářící se s mrtvou kachnou, kudlanky požírající během páření samečky atd. Znamená to tedy, že homosexuálové chtějí legalizovat také zoofilii, pedofilii, nekrofilii a sexuální kanibalismus?

Homosexualita je normální variantou chování jako třeba levorukost.

Výskyt hemofilie (poruchy srážlivosti krve), nebo rozštěpu rtu u určitého procenta populace je také normální, ale to neznamená, že bychom je proto neléčili.

Homosexualita je vrozený celoživotní stav se kterým se stejně nedá nic dělat.

Homosexualita je jen částečně podmiňována dědičně. Mnozí lékaři uvádějí, že ji v řadě případů léčit lze (www.narth.com). Pacient však musí mít sám vůli k léčbě, podobně jako obézní člověk ke zhubnutí.

Odpůrci homosexuality jsou nevzdělaní bigotní hlupáci, kteří nechtějí uznat soudobé vědecké poznatky.

Jsou to naopak homosexuálové, kteří potlačují vědecké poznání. Když oregonský biolog Roselli prováděl výzkum léčby homosexuality u ovcí, tak to byli právě homosexuálové vedení tenistkou Martinou Navrátilovou, kteří požadovali zastavení výzkumu.

Křesťané jsou proti homosexualitě jen proto, že to mají napsané v Bibli.

V Bibli v knize Genesis se píše: Dříve než ulehli, mužové tohoto města, muži so-

domští, lid ze všech koutů, mladí i staří, obklíčili dům. Volali na Lota a řekli mu: „Kde máš ty muže, kteří k tobě této noci přišli? Vyveď nám je, abychom s nimi mohli mít sex!“ Již Starý zákon tedy popisuje homosexualitu jako spojenou s promiskuitním a skupinovým sexem.

Homosexualita nikomu neškodí.

Homosexualita je velmi nebezpečná. 66% všech nově nakažených v ČR za rok 2009 bylo nakaženo při homosexuálním styku. Znamená to, že na 4% homosexuálních mužů připadlo 2/3 všech případů a na zbývajících 96% populace pouze 1/3. Podobně je u gayů zjišťován mnohonásobně vyšší výskyt nákazy syfilidou, viry infekční hepatitidy a dalšími nemocemi.

Homosexualita je vrozená a proto není důvod se obávat, že se bude počet homosexuálně se chovajících jedinců v populaci zvětšovat.

Přímo na webových stránkách homosexuálů se uvádí příklady kultur, kde byla homosexualita velmi rozšířená. To svědčí o tom, že výskyt homosexuality je do značné míry podmiňován výchovou a vzory ve svém okolí. Dokazuje to také, že mnohé homosexuály je možné výchovou a psychologickou terapií vyléčit.

Není důvod bát se adopce dětí homosexuálními páry

Kromě pádného argumentu, že chybí vzor druhého pohlaví je ještě další závažný důvod. Vzhledem k nízké stabilitě homosexuálních párů je malá pravděpodobnost, že dítě bude vychováno stejným párem.

Vaše názory našim homosexuálním spoluobčanům uškodí.

Naopak, jsme pro to, aby bylo v příštích letech vyčleněno několik desítek milionů na výzkum léčby a prevence homosexuality. Díky tomu mohou být zachráněni před nebezpečnými nákazami a umožní jim to založení stabilních rodin.

Zdroj: homosexualita.cz

Občanská neposlušnost a mravně dobré jednání

V nabídce materiálů HPŽ ČR jsou k dispozici mj. samolepky. Otevřeně vyzýváme všechny, kdo mají dost odvahy, aby těmito samolepkami polepovali veřejný prostor – metro, autobusy, tramvaje, zastávky, školy, kluby, nemocnice atd.

Toto jednání však může být protizákonné (viz vyhlášky o znečištění veřejného prostoru) a může tak být případně pokutováno. Fr. Pavel M. Mayer OP vysvětluje, proč je toto jednání mravně dobré a proč lze v tomto případě opravdu jednat v rozporu s právními předpisy a zároveň mít čisté svědomí

Radim Ucháč

Nemravné zákonodárství

Zákonem č. 68/1957 Sb. o umělém přerušení těhotenství prolomili tehdejší českoslovenští zákonodárci nedotknutelnou hranici přirozeného zákona a zbavili významnou skupinu lidí v naší zemi základního práva na život. Potratový zákon z roku 1986 (č. 66/1986 Sb.), který ještě více liberalizoval úmyslné zabíjení počatých dětí a zraňování jejich matek, existuje doposud. Za dobu trvání obou nespravedlivých zákonů bylo u nás zabito více jak 3 140 000 dětí před narozením. Jejich zabíjení pokračuje i dnes průměrnou rychlostí 70 dětí za den.

Škody jsou nevyčíslitelné a stále narůstají. Kromě milionů nevinných lidských obětí, je to podobné množství

Foto: archiv

na těle i na duši zraněných matek. Tisícům gynekologů, kteří děti zabíjejí a matky zraňují, otupělo svědomí. Byli do této struktury zla vtaženi. Slibovali léčit a přitom dobrovolně způsobují smrt, a tak musejí sami sebe obelhávat, že je to pro nějaké „dobro“. Tíha viny svírá i všechny ty, kdo nastávající matky k potratu dotlačili. Nejenže nepodalí pomocnou ruku, ale často právě oni rozhodli o tom, že nevinný a bezbranný člověk má být obětován a matka ponechána svému „lepšímu“ osudu.

Současné pokrytectví

Obrovskou morální škodu působí nejen využití (resp. zneužití) potratového zákona, ale již samotná jeho existence. Potratový zákon demoralizuje společnost. I kdyby nikdo tohoto zákona k umělému potratu nevyužil, přesto zákon s sebou nese informaci, že zabít počaté dítě je dovoleno. A to je velká lež, která bohužel mnohé zmátla a stále mate nastupující generace.

Zlu umělých potratů by měl každý přirozeně smýšlející člověk odporovat. Každý by měl hledat cesty, jak aktéry od tohoto zabíjení odvrátit a jak nastávajícím matkám v tísní pomoci zvolit lepší alternativu. Též je navýsost mravně usilovat o zrušení potratového zákona a o opětné sladění pozitivního a přirozeného práva. To má být prvořadý úkol našich současných politiků a zákonodárců. Je tristní, že v 21. století po dvou světových válkách, gulazích a koncentračních táborech, není v naší zemi Ústavou zaručeno nejdůležitější právo na život, které je předpokladem všech dalších přirozených práv. Naopak právo na život je denně pošlapáváno. Podle odstavce 4 článku 6 Listiny základních práv a svobod, může obyčejný zákon libovolně rozšířit skupinu lidí, jejichž zabití nebude trestné. Prozatím jsou to „jen“ počaté děti... V tomto světle je první odstavec téhož článku Listiny: „Každý má právo na život. Lidský život je hoděn ochrany již před narozením.“ čirým pokrytectvím.

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti. Jen s vaší pomocí se podaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.

Dvojí selhání státu – zákony a osvěta

Český stát selhává. Jednak v tom, že toleruje každodenní zabíjení nevinných, umožňuje to těžce nespravedlivým zákonem a nesnaží se v této věci něco měnit k lepšímu. Dále selhává v tom, že nedbá na osvětu, která by v jasném světle ukázala hrůzu umělého potratu a povzbuzovala společnost k úctě a ochraně lidského života od početí do přirozeného skonu. Za této situace jsou mravně dobré všechny nenásilné aktivity, které se snaží onen závažný státní deficit nahrazovat.

Osvěta – naplnění zanedbané povinnosti

Jedna z mnoha dobrých věcí, které můžeme dělat ve prospěch ohrožených dětí a jejich matek, je šíření pravdivých informací o člověku, lidském životě, umělém potratu a o lepších alternativách. I osvěta má mnoho podob: od osobního svědectví, přes odborné přednášky až k tištěným monografiím, článkům a letákům. Osvědčeným způsobem, jak opět ote-

vírat lidem oči pro všudypřítomnou krutou nespravedlnost, jsou samolepky na veřejných místech. Výstižné obrazy s krátkým textem, ukazující buď krásu vyvíjejícího se člověka, či brutalitu interrupce anebo nabídku pomoci a možnosti dobré volby, působí na kolemjdoucí a připomínají, že praxe zabíjení maličkých pokračuje, přestože každý člověk je krásný a hodný ochrany již od početí.

Není třeba se obávat, že bychom vylepováním prolifery samolepek dělali něco nepatřičného. Jistěže, pro umístění osvětového materiálu na objekty v soukromém vlastnictví, či ve vlastnictví nestátních právnických osob, je třeba souhlasu vlastníků, abychom nenarušovali jejich soukromí. U výlepu pravdivých informací k ochraně lidského života na veřejných místech náležejících státu, státním podnikům či organizacím včetně měst a obcí, není z morálního hlediska nějakého souhlasu třeba. Dokonce, i kdyby bylo vylepování na uvedených veřejných místech nějakým právním předpisem zakázáno, je mravně dovoleno

Tímto jednáním naplníme státem zanedbávanou povinnost ve velmi vážné věci.

Umísťování samolepek na uvedených místech je tedy chvályhodné jednání.

no jednat, pokud se nepoškodí podkladová věc či se nezpůsobí jiná škoda. Tímto jednáním totiž naplníme státem zanedbávanou povinnost ve velmi vážné věci. Umísťování prolifery samolepek na uvedených místech je tedy vysoce mravně a chvályhodné jednání. Pomáháme tak připravovat půdu pro řešení současného nepřijatelného stavu a potenciálně předcházíme hrozícím škodám z dalšího provádění umělých potratů.

Lidský život je nedotknutelné dobro. Z toho plyne obecná přirozená povinnost chránit život svůj i životy druhých. Proto nelze mlčet k tomu, že ti druzí kolem nás jsou života vědomě a násilně zbavováni. Přímé útoky proti lidskému životu je třeba opět postavit mimo zákon. Tudy vede cesta k obnovení kultury života.

fr. Pavel Maria Mayer OP

Samolepky si můžete objednat prostřednictvím objednávkového formuláře na straně 16.

Foto: archiv

Nyní můžete podpořit Azylový dům pro těhotné ženy v tísni také odesláním dárcovské SMS ve tvaru DMS BETLEM na telefonní číslo 87 777. Cena DMS je 30 Kč, Nadační fond Betlém nenarozeným obdrží 27 Kč.

Můžete přispívat i pravidelně každý měsíc po dobu jednoho roku. Stačí odeslat SMS ve tvaru DMS ROK BETLEM. Částka 30 Kč Vám bude automaticky odečtena každý měsíc. Více informací najdete na www.darcovskasms.cz.

Maminka Šárka s Amálkou a Juliánkou. Cestování: „V náročnějším terénu a na výletech to řešíme [...] případně společným pobytém holek v našem starém dobrém kočáru teréňáku, kam se zatím bez problémů namáčknu obě.“ Text a foto: <http://juliankas.blog.cz>

Nemocné dítě? Zbytečné státní výdaje.

V příloze tohoto čísla bulletinu Hnutí Pro život ČR najdete leták, který se věnuje problematice vyšetření v těhotenství. Je to poměrně intimní téma, o kterém se nemluví zrovna lehce, a ne každá maminka se s ním ráda svěřuje každému. Ovšem mezi nastávajícími maminkami je to téma živé a zároveň často bohužel nemálo bolestné.

Prenatální diagnostika v ČR nemá dlouhou historii. Diagnostika těch nejznámějších nemocí nenarozených dětí je vykonávána „teprve“ 45 let. V po-

sledních desetiletích ale byl zaznamenán výrazný posun v metodách, přístrojích, a také více či méně invazivních možnostech postupu vyšetření. Množství vyšetření vzrostla na míru, zdá se, po praktické stránce již téměř neúnosnou. Stejně jako je na vzestupu kvalita možnosti odhalení onemocnění počátečního dítěte v době těhotenství, je na vzestupu také počet usmrcených nenarozených dětí ve chvíli, kdy je to ještě tzv. legální. A lidská lhostejnost, když se zabíjí ti, kteří potřebují léčbu a ne smrtící nůž.

V naší republice je zabití počátečního dítěte z důvodu odhalení podezření na onemocnění podmíněné např. geneticky, ale i nemoci jiného druhu, možné do 6. (ano, do šestého) měsíce těhotenství. V ČR se nyní denně „nemocných“

dětí zabije v průměru dvanáct. Nakolik se možnosti medicíny mylí a nakolik se podezření na chorobu potvrdí, žádná statistika nesleduje.

Prenatální eugenika

Postup vyhledávání nemocných dětí pro jejich následné včasné zabití v jakémkoliv stupni pravděpodobnosti správného odhadu genetických vyšetření je v každém případě nemravný. Odporuje nejhlubšímu lidskému citění, přirozenému zákonu vepsanému do lidských srdcí samotným Bohem.

Svatý otec Benedikt XVI. řekl při slavení adventní vigílie s úmyslem ochrany počátečního lidského života: „Lidská osoba je sama o sobě dobrem a je zapotřebí vždycky usilovat o její celist-

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti. Jen s vaší pomocí se podaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.

vývoj. Láska vůči všem, je-li upřímná, pak spontánně prokazuje přednostní pozornost těm nejslabším a nejchudším. Do této linie zapadá starost církve o počatý život, který je nejkřehčí a nejvíce ohrožovaný egoismem dospělých a zatemňováním svědomí.“

Občané jiných kategorií

V současné době jsme svědky hlubokého úpadku úcty k člověku. Pochopitelně se to nejvíce projeví na těch, o kterých Svatý otec mluvil – bezbranní, malí nebo staří. Už ne skrytě, ale naprosto veřejně se kategorizují lidé hodní či nehodní úcty už v jakékoliv situaci či věku. Z řady lidí se pomalu stávají občané druhé, třetí či čtvrté kategorie. I přes superochranu před diskriminací (nebo právě kvůli ní?) se dnes běžně uvažuje o lidech vymykajících se vzhledem, zdravotním stavem nebo i názorem či náboženským profilem většinou tak, že obtěžují a jsou nepohodlní.

Zachraňte Edwardse

Nádherným povzbuzením a odražením toho pesimistického stavu se stal čerstvý dokument režisérky Dagmar Smržové s názvem „Zachraňte Edwardse“. Mapuje osud narození dnes tříleté Juliánky. V době před jejím narozením bylo zjištěno riziko vážného genetického onemocnění, tzv. Edwardsova syndromu. Rodiče byli odkázáni na další, podrobnější vyšetření, aby se domněnka potvrdila či vyvrátila. Podstoupili je a syndrom byl potvrzen. Edwardsův syndrom je onemocnění označené jako neslučitelné se životem. Po potvrzení diagnózy rodiče stáli před volbou dítě zabít nebo nechat žít s tím, že jeho život může kdykoliv skončit – ještě v těhotenství, v době před porodem, během porodu, těsně po porodu, rok po narození... Nikdo nedokázal prognózu odhadnout. A žádný z odborníků, kteří se kolem prenatální diagnostiky malé Juliánky pohybovali, neuvažoval o tom, že by rodiče nepřijali téměř okamžitou nabídku k potratu.

Došlo mi, že dítě zabít nemůžu

Manželé Marcel a Šárka Sladkowští,

rodiče Juliánky, však dítě zabít nechtěli. V rozhovoru, který rodiče poskytli pro blog Jany Makovcové (*iDNES.cz*), mimo jiné řekli: „Vyslechli jsme si různé názory – že jsme otřesní rodiče, kteří nezabili své dítě, protože ‚je humannější zamezit narození postiženého dítěte, než potom řešit jeho integraci do společnosti‘, že už jsme mohli být těhotní s dalším místo toho, abychom teď s tímto byli na vyšetření, jestli svého rozhodnutí nelitujeme, proč ‚tomu chceme píchat náušnice, proč se vlastně zajímáme, zda jde spravit rozštěp, proč ‚to‘ raději nenecháme v klidu umřít... bylo toho hodně.“

Na dobu rozhodování a prvního šoku ze zjištěné závažné vrozené trisomie 18. chromozomu, jak se jinak Edwardsovu syndromu říká, Sladkowští ve zmíněném rozhovoru vzpomínají takto:

„Myslím, že manžel o potratu neuvažoval nikdy. Se mnou to bylo trochu jinak. Než se diagnóza definitivně potvrdila, o potratu jsem nepřemýšlela, protože jsem pořád věřila, že vše bude dobré (vady, co se ukázaly na ultrazvuku, jsou samy o sobě řešitelné). Potvrzení byl proto pro mě šok a v prvních chvílích jsem myslela, že jinou možnost než jít na potrat nemám – čili jsem o něm uvažovala. Ovšem po pár minutách mi došlo, že dítě zabít nemůžu (jako zdravotní sestra si moc dobře umím představit, co potrat v pozdější fázi těhotenství obnáší), že jednou jsem jeho matka a mám ho chránit a starat se o něj, zvláště když je nemocné. Dítě není věc, kterou si vyberu v obchodě, a když mi nevyhovuje nebo má kaz, tak ho vrátím. A přepadla mě panika, jak to udělám, jak to vysvětlím nejbližším, jak to mám říct manželovi...**a v tu chvíli on promluvil a řekl, že přece naše dítě nedáme a budeme ho milovat takové, jaké jsme dostali.** Ten obrovský balvan, co ze mě spadl po jeho slovech, snad proletěl skrze patra pod námi až do sklepa, v ten moment jsem věděla, že to zvládneme. Probřečeli jsme spolu dva dny, pak jsem měla hrozný strach z toho, že umře ještě před narozením a budu muset rodit

mrtvé dítě, taky jsem si neuměla vůbec představit život s postiženým dítětem, přemýšleli jsme, jak to říct rodičům a přátelům, měli jsme obavy z jejich reakcí...“

Zabitím ušetříme

Filmový dokument vyvolal řadu ohlasů. Dodnes chodívají režisérce dopisy, kdy si ponejvíce ženy stěžují na přístup lékařů. Ženy se setkávají s pohrdáním, často s nepochopením i agresí a tlakem na to, aby se pro potrat nakonec rozhodly. Režisérka Dagmar Smržová říká: „My máme nízkou porodní úmrtnost, což svědčí o vyspělosti naší vědy, ale zároveň máme jednu z nejvyšších potratovostí v EU. A to, myslím, není dobře. Nevíme navíc, kolik potracených dětí kvůli špatným prenatálním výsledkům mohlo být zdravých. Nikdo to neneviduje.“

Nežádka se argumentace proti narození dítěte podezřelého z onemocnění opírá o finanční náročnost péče o něj po narození. Zcela běžně se dnes můžete setkat s názorem, že nechat narodit dítě, o kterém se v těhotenství již ví, že bude nemocné, je krajně nezodpovědné vůči státu, protože péče o něj stojí zdravotnictví a tím i daňové poplatníky zbytečné náklady. Čtete dobře: zbytečné náklady.

Reagoval tak i na zmíněný dokument „Zachraňte Edwardse“ olomoucký genetik, lékař, který Juliánčinu trisomii odhalil. Pro *MF Dnes* řekl: „Za jeden rok života podobně těžce postiženého jedince se náklady na zdravotní péči odhadují v řádech milionů korun. Pokud bychom zpochybnili indikace genetiků k ukončení gravidity u závažných anomálií, jakou je v tomto případě Edwardsův syndrom, pak by stát vynakládal obrovské částky na péči o těžce postižené děti.“

Jak je možné, že někdo může takto veřejně hovořit a nebýt za to veřejně odsouzen, zostuzen, pobídnut k nápravě a omluvě? Toto je na nás – tu lhostejnost musíme prostě překonávat. S trpělivostí a stále.

Zdeňka Rybová

Mezi rokery a metalisty? – Tam ani nechodíte...

Copak má smysl chodit mezi rockery, pankery, metalisty? – Ano, má!

Na petiční výstavu *Stop genocidě*, která bez obalu protestuje proti zabíjení dětí před narozením, reagovali účastníci rockových a metalových festivalů s upřímným zájmem.

Foto: archiv SG

Novým a zajímavým nápadem bylo umístit výstavu *Stop genocidě* do blízkosti míst konání festivalů rockové a metalové hudby. Je totiž častým jevem, že právě mladí lidé, kteří navštěvují podobné akce, mají vyvinutý smysl pro vnímání společenských problémů a sami usilují o vyjádření nesouhlasu s mentalitou většiny.

Společnost napříč rozdělena

Proto mne zajímalo, jak zareagují na panely zobrazující jednu z největších tragédií dnešní společnosti. Druhy odezvy byly rozmanité. Někteří návštěvníci hudebních festivalů pro-

jevili o naši výstavu živý zájem, který vyjadřovali na škále od naprostého souhlasu a podpory (a to i u těch, jichž se bolestná problematika potratů, znásilnění nebo komplikovaného těhotenství dotýká osobně), přes lhostejnost nebo výsměch a podivné veselí při pohledu na zmasakrovaná těla dětí, až k otevřené agresi a urážkám, ničení výstavního materiálu, verbálních útoků, vulgarit a nadávek.

Některé farnosti a řeholní komunity nás podpořily modlitbou a mší svatou, jiné byly rezervovanější, na naše prosby nereagovaly nebo otevřeně odmítly.

Stejně tomu bylo i v případě úřadů, pořadatelů akcí a dalších kompetentních osob. Někdo nám vyšel maximálně vstříc, jiný projevil intenzivní snahu naši akci překazit, kvůli čemuž provedl i různá nefér opatření. Nechyběli ani tací, kteří otevřeně přiznali, že akci bojkotují proto,

že je proti potratům. Různost reakcí a přítomnost vysloveně pozitivních postojů a podpory některých lidí mne povzbudila v tom, že akce smysl má a pomáhá zachránit ne jeden lidský život, který by v budoucnosti mohl být zničen proto, že se jeho „majitelé“ nedověděli včas, čím potrat vlastně je.

Nevěřím argumentům o nevhodnosti krvavých záběrů na veřejnosti, protože zobrazují realitu, již veřejnost skrývá. Mnozí z těch, kteří výstavu shlédli, se svěřili, že teprve pohled na konkrétní záběry genocidy dětí v nich probudila pocit zodpovědnosti a vůli proti tomuto zlu účinně bojovat. Děkujeme všem lidem dobré vůle, kteří nám pomáhají s pořádáním akce, stejně jako všem, jimž problematika potratů není lhostejná.

*Nea Marie Brkičová
dobrovolnice*

skrývat potraty
znamena
tolerovat je...

je-li potrat na očích,
všechno
se mění...

Chcete nám pomoci uspořádat výstavu ve vašem městě?
Kontaktujte nás na www.stopgenocide.cz

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti.
Jen s vaší pomocí se podaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.

Dnešní sen Martina Luthera Kinga – názory jeho neteře, Dr. Alveda King

Dr. Alveda King, neteř Martina Luthera Kinga Jr., měla 22. června 2010 projev na setkání pracovní skupiny o lidské důstojnosti v Evropském parlamentu v Bruselu. Přečtěte si její myšlenky o úloze změn v občanských právech a ochraně života, hlavních oblastech, kterým se věnuje.

„Poselství, o které se chci podělit, vychází z mého srdce, z lásky k životu a k rodině, a ze zděděného smyslu pro povinnost chránit ty, kteří jsou ve společnosti nejvíce zranitelní.

Můj dnešní projev a moje práce občanské aktivistky jsou založeny na třech velmi jednoduchých principech:

- že každá lidská bytost si zaslouží úctu kvůli tomu, že je lidskou bytostí;
- že žádný život se nikdy nestává více nebo méně lidským;
- že každý lidský život začíná fyzickým začátkem.

Z těchto tří předpokladů vyplývá, že každá lidská bytost, narozená nebo nenarozená, má práva a tato práva by měla být respektována společností a chráněna zákony. Pokání je prvním krokem k záchraně duše; je to také první krok ke změně kultury. Víím to, protože jsem během svého života viděla měnit svou kulturu, svou Ameriku.

Prožili jsme mnoho krveprolití a bolesti, protože někteří lidé ve Spojených státech si mysleli, že afričtí Američané nejsou hodni úcty. Plivali na nás. Mlátili nás a bili nás. A lynčo-

vali nás. Zabíjeli nás, protože jsme byli považováni za méněcenné. Podobně je to i se životy nenarozených dětí, které jsou v dnešní době lynčovány v lůnech svých matek.

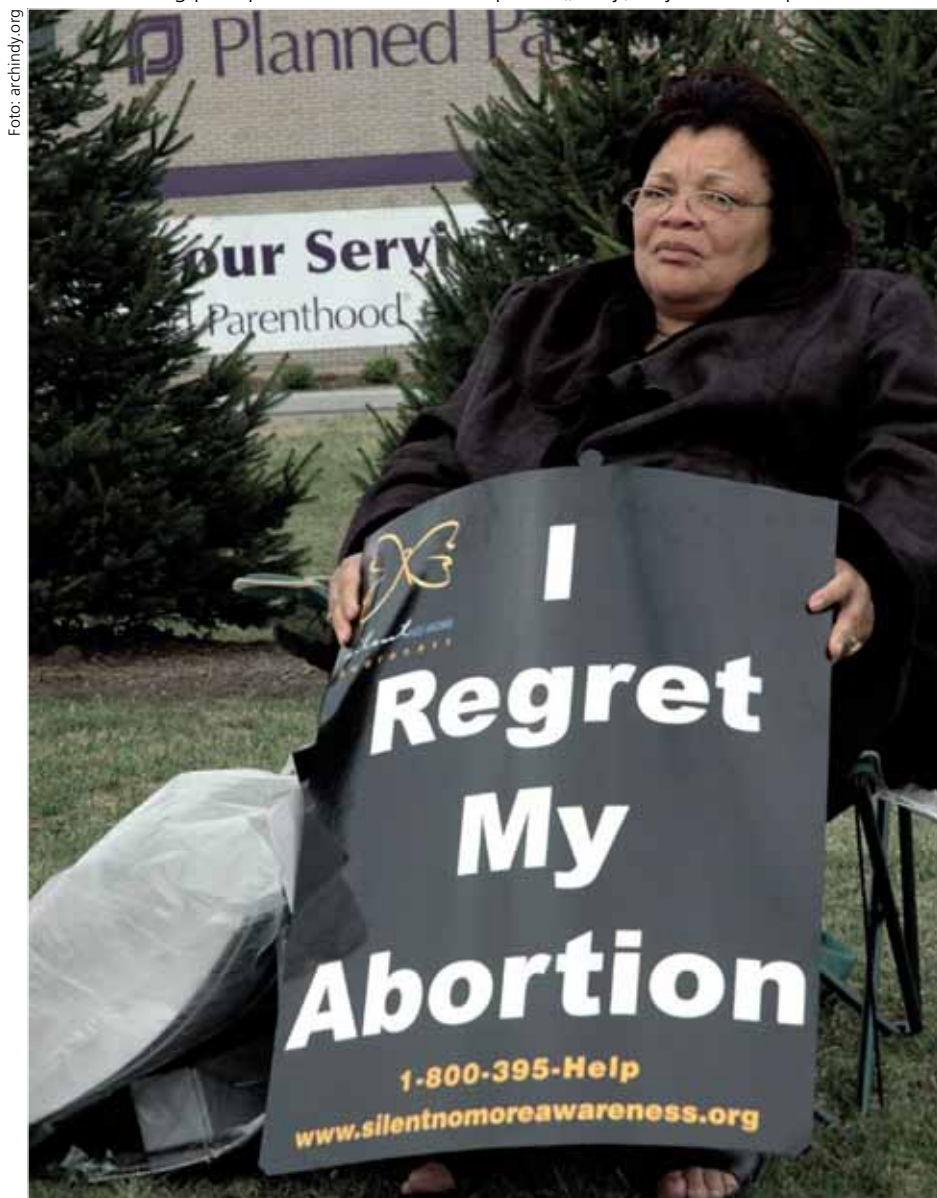
Ale rasismus nejen utlačoval Afroameričany, stejně poznamenal i duše utlačovatelů. Výmysly rasistů jim zpříjemňovaly a usnadňovaly život, a oni

jim stále více propadali. Stali se závislími na těchto lžích. A tak věřili něčemu, o čem v hloubce svých srdcí věděli, že je to lež. Podobně je to i se lžemi stoupců potratů v dnešní době.

Dnešní nenarození jsou jako kdysi barevní – je lepší, když jsou mimo dohled a nemyslíme na ně, pro případ, že

dokončení na str. 15

Dr. Alveda King před potratovou klinikou s nápisem „Lituji, že jsem šla na potrat“

Legalizace umělého potratu v sovětském Rusku v roce 1920

Po tom, co v Rusku proběhla únorová revoluce a v listopadu 1917 bolševický puč, došlo v této velké zemi k zásadním změnám.

Byl uzákoněn rozvod manželství – původně dočasné opatření, které se však stalo trvalou součástí života ruské společnosti. Koncem roku 1920 došlo poprvé v novodobých dějinách k legalizaci umělých potratů.

Před první světovou válkou platil v Rusku trestní zákon z roku 1903, který na rozdíl od přísnějšího předchozího zákona toleroval provádění umělých potratů ze závažných zdravotnických indikací. Jednalo se o uplatnění principu tzv. krajní nouze používaného v trestním právu. Tento princip znamená, že běžně trestné jednání není trestným, pokud se jím odvrátí nějaké velké nebezpečí či škoda (v tomto případě hrozící smrt matky). Přesto se v Rusku provádělo poměrně hodně nelegálních kriminálních potratů. Odhady autorů, kteří stojí na straně legalizace potratů, jsou možná přehnané, ale zůstává faktem, že v nějaké míře k ilegálním potratům skutečně docházelo.

Občanská válka a úpadek

Brzy po komunistickém převzetí moci byly odvolány „staré“ zákony a nastalo jisté právní vakuum, do kterého sověty (místní parlamenty) vydávaly různá nařízení, která byla částeč-

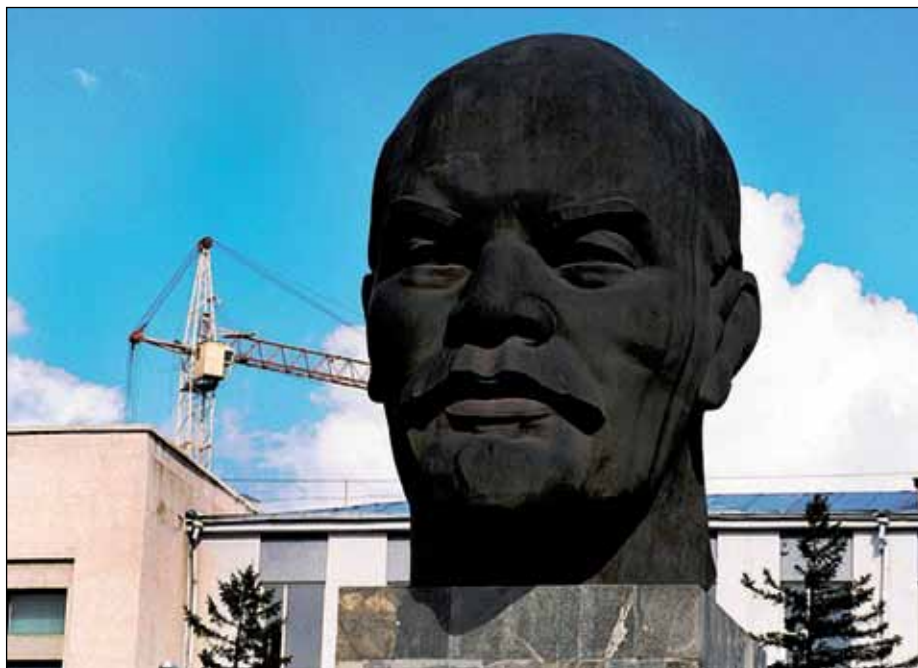

Foto: Flickr

ně sjednocena až v roce 1919 v „Jednotlivých řídicích principech trestního práva“. V situaci tohoto bezvládní a občanské války mezi rudými a bílými, která byla provázána ohromným utrpením a hladem, docházelo k velkému množství ilegálně prováděných umělých potratů, které však nebyly stíhány. Tyto zákroky měly při špatných hygienických podmínkách a neexistenci antibiotik mnohdy za následek úmrtí žen nebo vážné poškození jejich zdraví.

Sovětská moc reagovala po svém. Místo aby se snažila zlepšit hospodářskou situaci a podmínky pro rodinný život, rozhodla se umělé potraty legalizovat. Došlo k tomu v nařízení vydaném Lidovým komisariátem (ministerstvem) pro zdraví a Lidovým komisariátem pro spravedlnost 18. listopadu 1920. Dokument se jmenoval „Nařízení o ochraně zdraví žen“ a určil pravidla pro legální provádění umělých potratů.

Vzor pro ostatní satelity

Text tohoto dokumentu je důležitý pro další společenský vývoj, neboť se stal v mnohém inspirací a vzorem pro další podobná nařízení a zákony vydávané v Sovětském svazu a po druhé světové válce i v zemích pod sovětskou kontrolou.

V Preambuli nařízení se sice připouštělo, že situace, kdy dochází k velkému počtu umělých potratů, je špatná, ale text se odvolával na aktuální sociální a politické obtíže. Preambule dokonce mluvila o postupné eliminaci umělých potratů. Samotné nařízení stanovilo, že potrat smí být prováděn jen v nemocnici a jen lékařem. Za trestné byly označeny umělé potraty provedené porodní asistentkou či jinou osobou a potrestán mohl být i lékař, který by zákroky prováděl v soukromé ordinaci za účelem zisku. Nařízení také stanovilo, že umělý potrat, který si provedla žena sama, je beztrestný.

Po skončení období „válečného komunismu“ (fakticky občanské války) z let 1918–1921 nastal v Rusku totální hospodářský rozvrat a na řadě míst docházelo k hladomorům. Ve snaze zlepšit ekonomickou situaci byla realizována tzv. „Nová ekonomická politika“ (NEP), ta znamenala povolení soukromého podnikání a později rozvoj především živností a menších podniků. NEP rázně ukončil Josef Stalin v roce 1929.

Potratový průmysl v socialismu

Pokud jde o provádění potratů, situace vypadala tak, že hlavně počátkem 20. let byla i nadále prováděna

velká část těchto zákroků ilegálně. Později se podíl kriminálních potratů snižoval. Rostoucímu počtu žadatelek však neodpovídaly kapacity nemocnic. Prakticky tedy během hospodářského uvolnění (NEPu) docházelo k tomu, že umělé potraty začali provádět lékaři soukromě ve svých ordinacích. Někteří autoři tedy poukazují na to, že potratový průmysl paradoxně vznikl v komunistickém Sovětském svazu.

Brzy bylo zjevné, že legalizace potratů vede ke zvyšování jejich počtu i ve stavu, kdy se pomalu zlepšovala hospodářská situace. To vedlo v roce 1924 k dílčímu zpřísnění podmí-

nek pro potraty. Nadále rostoucí počet umělých potratů a velké množství žen, které si po těchto (legálních a lékařů provedených) zákrocích odnášely mnohdy trvalé následky včetně neplodnosti, vedly k tomu, že komunistické vedení v čele s Josefem Stalinem rozhodlo potraty v SSSR v roce 1936 znovu zakázat. V roce 1955 byly pak v Sovětském svazu umělé potraty znovu povoleny. Svého „velkého bratra“ záhy následovaly jeho satelitní státy včetně Československa, kde byly umělé potraty legalizovány koncem roku 1957.

PhDr. Mgr. Radim Cigánek

dokončení ze str. 13

by nám připomínali nepravosti, které pácháme. Ale i tak mají stoupenci potratů a jejich podporovatelé stejný problém, jako měli rasisti a stoupenci segregace – realitu. Nenarozené děti nezmizí. Takže úkolem potratového průmyslu se stalo popírání lidskosti těch, které využívá a diskriminuje.

Ale co když si již nedokážeme zdůvodnit to, co jsme dělali během všech těch let, podobně jako ředitelka texaské potratové kliniky, která nedávno odstoupila ze svojí funkce poté, co viděla ultrazvukový obraz dítěte, které pomáhala zabít? Co když se pravda najednou stane tak jasnou a přesvědčivou, že společnost prostě nedokáže zůstat lhostejná a podílet se na této velké lži? Tehdy musíme dělat něco neobvyklého – musíme se ponížit, uznat své špatné skutky a změnit naše způsoby.

Hluboko v našich srdcích to víme. Ale příliš dlouho jsme odvraceli zrak. Lidé se ale mohou změnit.

A toto se vlastně stalo i v mé zemi kvůli změnám v oblasti občanských práv. Amerika se změnila, protože byla dotčena srdce Američanů – srdce, o kterých nám Bible říká, že je do nich vepsán Boží zákon. Můžeme se snažit potlačit naše svědomí, očkovat nebo léčit své mysli tak, abychom nemohli nebo nechtěli myslet, ale smysl pro rozznávání dobra a zla byl dán každému z nás. Toto je přesně to morální povědomí, které změnilo rasistickou kulturu v Americe. Věřím, že totéž morální povědomí může změnit potratovou kulturu kdekoli na světě. Nestane se to ze dne na den. Ale už se to děje.

Hluboko v našich srdcích to víme. Ale příliš dlouho jsme odvraceli zrak. Nechtěli jsme se zapojovat. Přesvědčovali jsme sami sebe, že pokud jde o potraty, lidé se nikdy nezmění. Jsem tady, abych vám řekla, že to není pravda. Viděla jsem mnohé změny, u sebe, u druhých i v mém národě. To, co se stalo s otroctvím a rasismem, se nyní děje s potraty. Ti, kteří jsou u moci a mohou se zastat pronásledovaných, to musí udělat. Jsme zodpovědní za naše bratry – co se stane jim, stane se i nám.

Dr. Martin Luther King Jr. ve vězení napsal: „Nespravedlnost na jednom místě zeměkoule ohrožuje spravedlnost na celém světě.“ Nezáleží na tom, zda je dítě potracené v Birminghamu v Alabamě nebo v Birminghamu v Anglii, tento potrat je útokem na to, co můj strýc Martin nazýval milovanou komunitou.

Můj strýc Martin měl sen. Snil o tom, že budeme prožívat to, co je samozřejmé – že všichni lidé jsou si rovni. Vyzýval Ameriku, aby uznala své špatné skutky a odvrátila se od nich.

Můj strýc Martin měl sen. Snil o tom, že budeme prožívat to, co je samozřejmé – že všichni lidé jsou si rovni. Vyzýval Ameriku, aby uznala své špatné skutky a odvrátila se od nich.

Dnes vyzývám já vás všechny, bez ohledu na národnost, rasu nebo náboženství, abychom uznali své špatné skutky a odvrátili se od nich. Věřím, že popírání práva na život je největší nespravedlností, které čelíme v dnešním světě. V zabíjení není žádný soucit. A vyčlenit lidi z lidského pokolení není žádná spravedlnost.

Ptám se jen: jako můžeme naplnit sen – sen o rovnosti všech – pokud zabíjíme naše děti? Jak můžeme tento sen naplnit, pokud upíráme jiným jejich základní lidskou důstojnost a úctu? Jak můžeme tento sen naplnit, pokud nechráníme naše děti? Podobné je to i s těmi, co zabíjejí sebe i nevinné lidi. Násilí se vždy obrací proti svým pachatelům.

Dr. Alveda King

Objednávkový formulář

Pomozte nám s distribucí materiálů – svým přátelům a známým ve škole, v práci, v sousedství. Z televize se toho lidé mnoho nedozvědí a musejí se často poučit až z vlastních, někdy velmi bolestivých chyb. **Naším největším nepřítelem je neznalost.** Veškeré materiály jsou zasílány zdarma. Za jakékoli dary umožňující další výrobu informačních materiálů budeme vděční. Ukázky materiálů jsou k dispozici na adrese <http://prolife.cz>, kde je možné je i jednoduše objednat.

Letáky

Počet

L001	Hnutí Pro život ČR – základní informace o HPŽ ČR	
L002	Aqua vitae – informace o poradně pro ženy provozující zelenou linku dostupnou zdarma z celé ČR	
L003	Kronika života – barevné fotografie prenatálního vývoje člověka vhodné pro děti	
L005	Rychlá řešení dlouho bolí – popis prenatálního vývoje člověka a metod umělých potratů, působivé svědectví	
L007	Vyšetření v těhotenství – popis běžných vyšetření v průběhu těhotenství a zdůraznění těch, která mají za cíl vyhledat děti, které mohou být zdravotně postižené, a následně je usmrtit	

DVD

F001	Němý výkřik – bývalý ředitel největší potratové kliniky na světě dr. Bernard Nathanson vysvětluje průběh umělého potratu	
F003	Svoboda volby – dokument ukazující bez jakýchkoliv tabu výkon umělého potratu	
F005	Kultura života – Otázky bioetiky – osm filmů na dvou DVD se věnuje otázkám kultury života – původ bioetiky, potrat dnes, umělé oplodnění, kmenové buňky, prevence AIDS, legalizace eutanazie, paliativní medicína, bioetika a komunikace	

Vyplněný formulář zašlete na adresu
Hnutí Pro život ČR
Hlubočepská 85/64
152 00 Praha 5
tel.: 603 976 231, e-mail: info@prolife.cz

Knihy

K001	Proč pláčeš, Miriam – svědectví postižených žen a informace lékařů o psychických následcích umělého potratu	
K003	Když rozkvetete rumiště – životopis Nancy Hamiltonové, postiženého děvčátka, jehož život byl obohacením pro celou společnost	
K004	Ach, ten Sokrates... – netradiční dialog Sokrata s gynekologem, filosofem a psychologem o umělých potratech	

Brožurky

B002	Jana Beretta Molla – svědectví ženy, která se svobodně rozhodla dát život svému dítěti výměnou za život svůj	
B003	Touha po dítěti – podrobné informace o neplodnosti, její léčbě a metodách asistované reprodukce	
B005	Diktatura a lékařská věda – stále aktuální svědectví Lea Alexandra, psychiatra a účastníka Norimberských procesů s lékaři	

Ostatní materiály

M001	Model plodu ve 12. týdnu těhotenství	
S006	Sada samolepek stopgenocide.cz	
S010	Adopcí mu dáte šanci – sada 4 samolepek s textem „Adopcí mu dáte šanci, potratem jen smrt“	

Požehnané svátky narození
Ježíše Krista a celý rok 2010
vám přeje a za vaši celoroční
pomoc děkuje

Hnutí Pro život ČR

Hnutí Pro život ČR – informační oběžník Hnutí Pro život ČR, o. s. ISSN: 1214-4096 Registrace: MK ČR E 14715, Šéfredaktorka: Zdeňka Rybová, Teologický poradce: P. Mgr. Pavel Mayer OP Kontakt: Hnutí Pro život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, info@prolife.cz, Bankovní spojení: 2900089089/2010, var. sym.: 5030. Hnutí Pro život ČR, o. s. je neziskovým občanským sdružením s cílem šířit a obnovovat úctu k lidskému životu od početí do přirozené smrti, především k životu nenarozených dětí, starých, postižených a nevléčitelně nemocných lidí, podporovat rodinu a šířit vědecké poznatky o souvisejících tématech. Sdružení nemá žádné státní dotace a rozvíjí svou činnost výhradně z darů drobných dárců. Dary lze podle § 15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Každý z nás je jedinečný, vzácný a nenahraditelný od početí do přirozené smrti.
Jen s vaší pomocí se podaří prolomit lhostejnost rozumných, obměkčit srdce zraněných a nabídnout pomoc zoufalým.